

ting. Heri kræves, „at medhjælperloven afskaffes eller ændres, således at den kan tjene til beskyttelse af de unge arbejdere, og således at de voksne, såvel gifte som ugifte arbejdere i fremtiden på deres arbejdspladser kommer til at virke under samme lovmæssige vilkår, som alle øvrige borgere må virke under på deres arbejdspladser“.

På baggrund af landbrugserhvervets almindelige og stadige krav om ligestilling med andre erhverv er det for os urimeligt og uforståeligt, at man fra landbrugets arbejdsgiverside modsætter sig, at denne ligestilling også udstrækkes til at omfatte erhvervets medhjælpere, at f. eks. disse skal have en ringere ferieordning, at der med hensyn til deres løn fortsat gælder en bestemmelse om, at første måneds løn først udbetales efter 3 måneders forløb. Dertil kommer, at en paragraf som medhjælperlovens § 30 i sin udformning må virke som en direkte fornærmelse mod hele den gruppe mennesker, der omfattes af loven. Jeg tænker på visse af de årsager, som man åbenbart har fundet det nødvendigt at remse op som lovlig grund til at bortvise medhjælperen: at han forleder husbondens børn til slette handlinger, at han trods advarsler stadig møder drukken, krænker husets orden ved utugtigt forhold, lider af smitsomme kønssygdomme m. m. Endvidere finder vi det urimeligt, ikke mindst på baggrund af den stærke mekanisering, at der stadig gælder andre regler for børns og unge menneskers arbejde end de almindelig gældende.“

Ved forslaget's 1. behandling oplyste *socialministeren*, at „man fra regeringens side allerede i nogen tid har været opmærksom på spørgsmålet om en ajourføring af medhjælperloven, og der har da også været og bliver til stadighed arbejdet hermed i socialministeriet. En sådan social beskyttelseslov har formentlig stadig sin berettigelse, især for de unge under 18 år. Loven vedrører jo både landbrugets medhjælpere, kvindelige og mandlige, og byernes husassistenter. Hvad særlig medhjælpernes ferie angår, kan jeg oplyse, at også dette spørgsmål er medinddraget i overvejelserne angående de ændringer i loven, som måtte skønnes ønskelige.“

Jeg har forstået forslaget og ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Fuglsang, således, at man samtidig ønsker sådanne ændringer i arbejderbeskyttelseslovgivningen, som kan berettigede en ophævelse af medhjælperloven. Hertil er imidlertid at bemærke, at arbejderbeskyttelsesloven blev gennemført i 1954 efter meget lange og vanskelige forhandlinger, og resultatet fremkom som et kompromis mellem de demokratiske partier. En ændring i denne lovgivning så kort tid efter lovens ikrafttræden den 1. april 1955 vil utvivlsomt være forbundet med betydelige vanskeligheder, såvel saglige som politiske. Det må erkendes, at den mere end 35 år gamle medhjælperlov er delvis forældet, og det kan beklages, at den betænkning, der blev afgivet for 20 år siden, ikke førte til noget resultat. Det er imidlertid et socialpolitisk felt, hvor mange interesser brydes, og også det arbejde, der nu gøres i ministeriet, må tage sin tid.“